

til Ændringer i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903, hvilket man har anset det for rettest at forelægge det høje Ministerium uden at afvente Arbejdets Afslutning i de andre Sektioner.

Forslaget fremtræder som et Udtryk for den samlede Kommissions Anskuelser og er for de væsentligste Punkters Vedkommende vedtaget med Enstemmighed. Dette Resultat er kun blevet muligt derved, at Kommissionens enkelte Medlemmer uden Hensyn til deres forskellige Grundopfattelse af, hvorledes en rationel Skatteordning burde bygges op fra nyt af, have samlet sig om den rent praktiske Opgave at søge de væsentligste Mangler ved den bestaaende Ordning afhjulpne. I Erkendelse af de Fordele for Kommunernes Økonomi og det praktiske Ligningsarbejde, som Forslagets Gennemførelse vil medføre, er der fra alle Sider udvist Resignation med Hensyn til Fremsættelse af Særforslag, og de Medlemmer, som nære Betænkeligheder overfor enkelte af de vedtagne Bestemmelser, have derfor indskrænket sig til at fremsætte en Redegørelse herfor i nærværende Betænkning.

Et af Repræsentanten for Frederiksberg Kommune fremsat Forslag om en Særstilling for denne Kommune med Hensyn til Erhvervsbeskatningen vandt ikke Tilslutning i Kommissionen, men er efter Forslagsstillerens Ønske optaget i Betænkningen som et særligt Mindretals-Forslag.

Man skal til Kommissionens Forslag knytte følgende almindelige Bemærkninger:

Af de til Lovens Afsnit I., *Skat til Opholdskommunen*, foreslaaede Ændringer, ere de, der vedrøre § 7, af størst Betydning, idet de mod Loven rettede Anker i første Række gaa ud paa, at de i nævnte Paragraf indeholdte Regler ikke gøre det muligt for Ligningsmyndighederne at lægge Ligningen lige saa retfærdigt som i Tiden før Skatteloven, da Skatteansættelsen skete efter et frit Skøn over Skatteydernes hele økonomiske Stilling. Det er i saa Henseende navnlig blevet fremhævet, at Indtægter, der ligge nærmest over Grænsen for det frie Skøn, for Tiden beskattes urimelig haardt i Sammenligning med dem, der ligge lige under Grænsen, og at dette især føles haardt af Familier med en stor Børneflokk.

Det vilde ligge nær at raade Bod herpaa ved en Forhøjelse af Grænsen for det frie Skøn, og der har ogsaa blandt Medlemmer af Kommissionen været Stemning herfor. Da det imidlertid er blevet oplyst, at det allerede under de nuværende Forhold i mange Landkommuner er Tilfældet, at kun et ringe Procenttal af Skatteyderne er undergivet Lovens faste Regler for Ligningen, har man anset denne Udvej som ufremkommelig. Man er da enedes om, at en Forhøjelse af Nedsættelsesprocenten til 80, naar der samtidig aabnes Adgang til en Nedsættelse af Skatteindtægten med 100 Kr. for hvert Barn, som en Familie med en Indtægt af under 1500 Kr. har over 4, giver Ligningsmyndighederne den nu savnede Mulighed for at tilvejebringe en jævn Overgang mellem Skatten for Skatteyderne nærmest over og under Grænsen for det frie Skøn. For at disse Nedsættelser ikke skulle medføre en Stigning af Ligningsprocenten og saaledes virke i modsat Retning af det tilstræbte Formaal, foreslaas samtidig Forhøjelsesprocenten sat op til 35.

*Den mellemkommunale Beskatning* har under Skattelovsforhandlingerne stedse hørt til de mest omstridte Emner. En væsentlig Grund hertil er, at Særbeskatningen af Erhvervsindkomster nødvendig forudsætter en Opløsning af Skatteydernes samlede Indkomst i de fra forskellige Kilder hørende Bestanddele, som vanskelig lader sig forene med Formue- og Lejlighedsskattens Princip. Enkelte af de ældre, for Rigsdagen fremsatte Forslag, der bygge paa det rationelle Grundlag for en mellemkommunal Beskatning, nemlig at Erhvervs kommunen selvstændig beskatter en Del af den fra samme hid-